

ԿՐԺՆԱԿԱՆ—ԲԱՐՈՅՈՒԿԱՆ

ՀԱՅՆ ԿԵՆԴԱՆԻ

Ես եմ հացն կենդանի, որ յերկնից իջեալ:
Յովհ. 2, 51.

Դուրսը՝ դաշտերումն է աճում մեր հացը: Բարեբեր հողի, լաւ սերմի, ջանասէր երկրագործի և յաջող եղանակի ենք կարօտ, որպէս զի շտեմարանը լցուի հատիկներով և հաց մատակարարի մեր սեղանին: Եւ ահա այս հացի համար են պաղատում հազարաւոր մարդիկ ամենին յայտնի հին աղօթքի սրբագործուած բառերով. Զհաց մեր հանապազորդ տո՛ւր մեզ այսօր: Հաց ունենալն է կեանքի առաջին կարիքը: Ուր հաց չկայ, այնտեղ թշուառութիւն է տիրում, ուստի և քրիստոնէական պարտականութիւն է հոգալ, որ ամեն տան հաց լինի: Եւ սակայն ճշմարիտ է այն խօսքը, թէ Ո՛չ միայն հացիւ կեցցէ մարդ, նա կարիք ունի նոյնպէս և ներքին հոգեւոր սննդի, որպէս զի ներքուստ չհիւծուի ու կորստեան մատնուի:

Բայց իսկապէս ինչո՞վ պէտք է հոգեւոր սնունդ մատակարարել: Գրքերով: Ըստ երեւութին այսպէս պիտի լինէր, այն ինչ բիրտութիւն գրքեր իրօք անսնունդ են, քանի որ հաց չեն տալիս մեզ, այլ միմիայն խօսքեր, ըմբռնումներ, մանրամասնութիւններ, լաւադոյն գէպքում՝ յարդ, փրփուր և կամ ազ, և ոչ իսկական սնունդ: Նոքա զուրկ են իրական դիտողութիւնից ու կենսական զօրութիւնից, ինչպէս և նոցա հեղինակները՝ ոգեւորութիւնից ու աւիւնից, Թուղթը միայն այն գէպքումն է կեանք ներշնչում՝ մարդուս, երբ սրտի ջերմ զգացմունքով ու արիւնով է

գրուած, սառն աշխատութիւնն անգոր է ջերմացնելու։ Այսպէս ուրեմն հոգևոր սնունդ տալ կարող են միայն և եթ կենսարար, պարզահայեաց և ջերմազգաց անձնաւորութիւնները։ Նոքա միայն ընդունակ են հաց լինելու հոգիների համար։ Ուր որ զօրեզ, ներքինով առողջ անձն կայ, շրջապատը սնունդ է առնում նորանից։ Արի մարդը մեծ յաղթանակ է տանում, որովհետև նա հաղարաւոր անձանց սգևորում է։ Սոքա սնում են նորա հաստատակամութեամբ ու այդպիսով իրենք ևս ամրապնդում։

Ուստի և Յիսուս չի առնում՝ ես բերում եմ՝ ձեզ կենդանի հացը, Շատ աւելի պարզ և սրառուչ է նորա խօսքը՝ ես եմ հացն կենդանի։ Նա հէնց ինքն է՝ իւր ամբողջ էութեամբ, մտածութեամբ և գործով, մարդկութեան հոգևոր սնունդը։ Նորանից են ճաշակում ու սնում այն բոլոր սերունդները, որոնք նորանից յետոյ են։ Երբ սոքա ձանձրութեան չափ յագեցնում են աշխարհիս շաքարն ու աղը, պտուղներն ու կարկանդակները վայելելուց, ապա կարօտով նորից իրենց հայեացքն ուղղում են դէպի կենդանի հացը, որ թարմ ու անպաճոյճ է մնում դարէ դար։ Երբ սոքա հոգեկան քաղց են զգում և իմաստասէրների ու երազողների դռներն ապարդիւն բաղխում, ապա ձեռնունայն վերադառնում են և պահանջկոտ մանուկների պէս «հաց, միայն հաց» պաղատում։ Յիսուս օրուայ մեծութիւն չէ և ոչ նոր ձիթենիներով զարդարուն հերոս, այլ այն, ինչ որ և եղել է՝ մեր ամբողջ հոգևոր կեանքի խարխիւր։ Ուրիշներն այլ ծառայութիւններ են մատուցել մարդկութեան, մինչ նա է հացը։

Ամեն ոք գիտէ այն հրաշալի պատմութիւնը, թէ ինչպէս Յիսուս փոքր ինչ հացով հինգ հազար հոգի կերակրեց։ Նա կտրում ու կտրում, տալիս ու տալիս էր, բայց հացը չվերջացաւ. նոքա կերան-կշտացան, դեռ սակառներով էլ փշրանքներ հաւաքեցին։ Եւ այս նախապատկեր է այն բաշխման, որ Յիսուս կատարում է մարդուս հոգևոր կեանքում։ Նա իւր հացից կտրել ու բաշխել է զանազան դարերում և մարդկային տարբեր ցեղերի, նա մասնատրել է

մեր հայրերին և մեղ, և սակայն Նորա պաշարն անհատ-
նում է: Յիսուսի անձնաւորութեան հոգեւոր բովանդակու-
թիւնն անսպառ է: Նա ապրել է բոլոր ժամանակների հա-
մար: Եթէ մենք նոյն իսկ մտածելու լինէինք, թէ Նորան
վերջապէս լիովին հասկացել ենք, մեղ համար այլ ևս ոչ
մի նոր դադանիք չի մնացել Նորա մէջ, այնուամենայնիւ
տակաւին շատ փշրանքներ կը մնային, որոնցից դեռ ևս դա-
րեր պիտի սնուեն: Միւս բոլոր հոգիներն ընկեցել են իրենց
ժամանակը, բայց Յիսուս նոցանից աւելի կենսունակ է,
Նա մասն և բաժին ունի Աստուծոյ յաւիտենականութիւ-
նից, քանի որ Նորա ազդեցութիւնը չի թուլանում: Դեռ
այսօր էլ Նա ամենուրեք ունի երկու սեռի ծանօթ և ան-
ծանօթ հետևողներ, որոնք Նորան են դիմում և ասում,
«Մենք թափառում ենք անապատում, Դու ես մեր մա-
նանան, Դու ես հացն, որ յերկնից իջեալ»:

Գերմ. փոխադր. Ն. Վ. Տ.-Մ.

